

COO
BOO

NOVELA

SOPHIE JORDANOVÁ

BEZ DECHU

COO
BOO

SOPHIE JORDANOVÁ

Drakie

BEZ DECHU

COO
BOO

Přeložila Magdaléna Stárková

Copyright © 2012 by Sharie Kohler
Published by arrangement with HarperCollins *Children's* Books,
a division of HaperCollins Publishers
Translation © Magdaléna Stárková, 2014

ISBN 978-80-7447-550-4

1

Pomalou se probírám ze snu, ve kterém jsem létala vzduchem a hned nato se zase nořila do blankytné vody. Zamračím se a prsty si odhrnu pramen zacuchaných vlasů z obličeje. Se zamručením zvednu hlavu z polštáře, otevřu oči a mžourám do šedi pronikající do místnosti přes záclony.

Najednou si vzpomenu, kde jsem.

S povzdechem ze sebe setřesu svůj oblíbený sen.

Zírám do stropu na pomalu vířící lopatky větráku a nechávám na sebe dopadnout realitu. Jsem vzdálená svému snu stejně jako od míst, kde se dá volně létat nebo plavat. Touhou bych se nejraději rozplakala. To rozhodne. Víím, co musím udělat.

Stáhnou ze sebe peřinu a chvatně vyklouznu z postele, abych zmizela dřív, než se vzbudí máma a začne

pobíhat po domě. Při pohledu na digitální hodiny leknutím skoro nadskočím. Málem by bylo pozdě.

Na druhou stranu, ona mě doma držet nebude, i když by třeba ráda. K tomuhle jsou nakonec tyhle prázdniny určeny. Musím opustit kmen a vydat se do světa, abych věděla, jak vycházet s lidmi. To musí umět každá drakie. Jsme tady, abych se na to připravila.

Ale i tak mě bude máma bombardovat otázkami a varovat. Často varovat.

Rychle se převléknu. Zastavím se u zrcadla, třemi tahy kartáčem přeježu černou hřívu s modrým melírem a svážu ji gumičkou do ohonu.

Vyrazím ven z pokoje, seběhnu ze schodů, a když jeden z nich vrzne, reaguji nervózní grimasou.

„Az?“

Zastavím se a stojím jako přimražená. Pomalu zúžím oči do líného zamrknání v naději, že když bude chvíli ticho, máma na vrznutí schodu zapomene.

Ale tolik štěstí dnes nemám.

„Az? Jsi to ty?“

Vydechnu a otočím se směrem ke kuchyni. Máma stojí u plotny a míchá zeleninu na pánvi. Vedle v misce už má připravená vejce.

„Dáš si omeletu?“ nabídne mi a zkoumavě mě pozoruje. Když zahlédne ramínka od plavek vykukující zpoza límce trička, povytáhne obočí. Potom sjede po-

hledem k mým chodidlům. Když si založí ruku v bok, vím, že brzy spustí vodopád otázek.

„Ty někam jdeš?“

„Jen si zaplavat.“

Očima střelí po tátovi, který sedí za stolem. Je jasné, že doufá, že se do toho vloží. Táta ale ani neodlepí oči od knížky, a tak si máma jen těžce povzdechne a potlačí úsměv. Táta je vždycky zabraný do nějaké knihy. Cítí se líp ve společnosti starých kronik a dávných ujednání našeho druhu a o to, co se děje okolo něj zrovna teď, se příliš nestará. Jak ironické, když vezmeme v potaz, že vyučuje drakijskou historii. Člověk by řekl, že bude pozorovat život kolem sebe s radostí, ale on ne.

Máma si znechuceně odfrkne a zapíchne modré oči zase do mě. Při představě, jak se jí zužují zornice, mi přejede mráz po zádech. Jasně, že je to jen moje představivost, protože máma se jako správná drakie vždycky dokonale kontroluje. „Opravdu si myslíš, že to je dobrý nápad?“

„Ale mami... Snad nečekáš, že budu pořád jen sedět doma? Pokud vím, tak dovolená je od toho, abychom si ji užili, ne? Proto lidé na dovolenou jezdí.“

„No právě. *Lidé*,“ zdůraznila schválně poslední slovo. Dívá se mi zpříma do očí, dokud neuhnu.

Zhluboka se nadechnu a dám si ruce v bok. „Já

vím. Pochopila jsem. Ale nemůžu tu přece celý měsíc tvrdnout mezi čtyřmi stěnami. Proto tady přece nejsme.“

Máma se zase podívá na tátu v naději, že něco řekne. Táta ale místo toho jen otočí další list.

Využívám své výhody. „Mami, fakt nebudu dělat žádný blbosti.“

Otočí se zpět na mě. Po docela dlouhé pauze píchne prstem do vzduchu mým směrem. „Můžeš jít ven, ale žádné plavání. Nebyla bych klidná, kdybys byla u vody jen sama bez mého nebo tátova dohledu.“

Místo odmlouvání jen šťastně pokývám hlavou a připadá mi, že tohle kolo jsem vyhrála. „Žádný plavání! Jen se trochu pobrodím u břehu a namočím si nohy. Nic víc.“

Zamírím ven, ještě popadnu ze stolu banán a vlepím mámě pusku na tvář, i když prskavě protestuje. Nevěřicně si odfrkne a ještě za mnou zavolá: „A to ti mám věřit?“

Roztáhnu pusku do šťastného šklebu a zahalekám: „Neměli jste vybírat dům tak blízko jezera!“

Než se zmůže na odpověď, už jsem na verandě, skáču dolů po schodech a můj nos mě vede rovnou k vodě.

Cítím to. Ve vzduchu je *vlhkost*. Vždycky poznám, když je nablízku voda, stejně jako se pozná ještě dout-

nající ohniště. Těsně před dokem, který se táhne až k jezeru, zatočím prudce doprava a zkrátím si cestu přes les.

Skrz listí zasvitne tmavomodrý záblesk jezerní vody. Včera byla zelenější a rozvířená víkendovým lodním provozem. Dnes skáče po hladině jen několik osamocných člunů, ale i tak bych si přála ještě trochu víc soukromí.

Lidi už jsem samozřejmě viděla i dřív, dokonce jsem s nimi mluvila. Ale nikdy jsem si mezi nimi nepřipadala přirozeně a příjemně. Spíš jsem byla v jejich blízkosti vždycky trochu plachá. Když jsem s Jacindou nebo s dalšími kamarády šla do města, držela jsem se spíš zpátky a nechala komunikovat je.

Je fakt legrační, jak se máma pořád bojí, že bych se mohla dostat do maléru. Copak si myslí, že bych jim schválně odhalila, kdo jsem? K tomu bych potřebovala přesně tu dávku kuráže, která mě opustí, jakmile mezi ně přijdu. Mám strach, že mě prokouknou a uvidí, co skrývám těsně pod povrchem.

Když jsme včera přijeli, trochu jsem se tu porozhlédla. Jezero ujde, ale našla jsem lepší místo. Proplétám se mezi stromy, jako se potok vine horskou úžinou. Bosými chodidly tiše pleskám o suché listí. Jdu rovnou za nosem, až konečně dojdou na místo. S úsměvem se vynořím ze změti listoví přímo na břehu. Je to tu do-

konalé. Malé a schované před turisty. Jezírko ne větší než vesnický rybník, které spojuje s velkým jezerem jen úzká stružka.

Uprostřed se na vodě houpe dřevěná čtverhranná bójka. Představuju si, jak si na ní hoví teplomilní návštěvníci a zbožně nastavují slunci těla natažená na ručníku. Ale teď je všude prázdno.

Jezírko už bylo očividně někým objeveno, ale i tak se nad jeho temnými vodami vznáší aura opuštěnosti.

Dokonalé.

Ještě se letmo ohlédnu, abych se ujistila, že jsem tu sama, a pak už si přetahuju přes hlavu tričko a odkopávám šortky. Pro jistotu schovám šaty z dosahu lidských očí do porostu. To jen kdyby náhodou. Nechci nechávat šaty povalovat na břehu a zbytečně tak upozorňovat na svoji přítomnost. Kdyby někdo přišel, zatímco budu ve vodě, prostě udělám to, co je mi vlastní, a zmizím mu.

Nevím, proč mámě nedochází, že jsem v bezpečí. Obzvlášť když mě schovává voda. Co by se mi asi tak mohlo stát? Voda je ta nejspolehlivější ochrana. Můj štít.

Pár krátkých kroků a skáču do vody. Není tak studená, jak bývá nahoře v Kaskádovém pohoří, ale ještě je dost brzy ráno, a tak mi prudký skok do vody přivodí na těle husí kůži.

Uplavu několik metrů směrem ke středu jezera. Paže se mi lehce zařezávají do skelné hladiny a najednou jsem úplně uprostřed, přesně vedle dřevěné bójky.

Chvilku šlapu vodu a nechávám se jí obklopit. Má kůže na ni reaguje a vyživuje se hedvábnou vlhkostí, jako by už dlouho žíznila. Roztřesené svaly mi mravenčí, jako by chtěly ožít, a někde hluboko ve mně se něco probouzí. *Drakie*. Pořád je se mnou. Kousek pod povrchem.

Rychlý pohled na hladinu odhalí modravý třpytivý odlesk mé kůže. Záplava měňavých barev se rozvine nejdřív okolo mých prstů, potom na hřbetu ruky a nakonec na předloktí.

Neměním se ale úplně. Ani to nepotřebuju, aby se objevily žábry. Kousek nad hrudním košem se otevírají podlouhlé mezírky a mé tělo teď může dýchat vodu stejně jako vzduch. Voda. Vzduch. Můžu žít z obou.

Potopím se do hloubky a nechám vodu, aby mi polechtala rty. Pohledem pročesávám horizont, abych se ujistila, že jsem tu sama. Slunce se zrovna vyhouplo nad vrcholky stromů a zalilo hladinu bílým zlatem. Ignoruju echo mámina hlasu, který mi říká, abych s tím okamžitě přestala. Plavání je jedna věc, ale poddávat se tomu... Máma by se zbláznila. Rozumím její logice, ale nějak pořád nevím, co mi na tom může uškodit. A pokušení je příliš silné.

Zavrhnu máminy varovné řeči a znovu se ponořím.

Kdo by si mě pod vodou tak asi mohl všimnout, nepočítám-li sem tam nějakou rybu a vodní řasy? Není tu ani človíčka, takže tu nemůžu narazit ani na lovce.

Užívám si svobodu a úplně se uvolňuju, zatímco mé končetiny klouzají příjemnou vodou. Oči se přizpůsobí kalu a za chvíli vidím stejně dobře jako na břehu. Jako šipka vystřelím přímo ke dnu. Mezi prsty mi protéká naplavenina ze dna a víří právě oživlý písek.

Jsem minimálně pět metrů pod hladinou. Ze dna vyrůstají vodní řasy a trávy a lechtají mě na kůži, když kolem nich proplouvám. Drobné rybky se drží v bezpečné vzdálenosti, protože dobře vědí, že mezi ně pronikl predátor. Občas narazím na láhev zapletenou ve vodním rostlinstvu. Je to pro mě nová krajina, protože doma odpadky ve vodě moc nevidím. Na druhou stranu u nás nejsou takové hloubky a koryta řek jsou poseta ostrými kameny. I když si dávám pozor, často se o ně odřu nebo pořežu.

Ale stejně jsem tu ve svém živlu. Bez námahy se vznáším ve vodě a užívám si její rozlehlost. Málem sama uvěřím představě, že se mi splnil sen a já plavu v oceánu. Zkoumám prohlubně a rovinky na dně, otáčím se z jedné strany na druhou a moje zvlněné vlasy plynou společně s proudem.

Jsem tím tak pohlcena, že mi chvíli trvá, než si uvědomím, že se něco změnilo. Kůže na zátylku mi začne mravenčit v náhlé jistotě. Zpomalím, zůstávám bez pohybu pod hladinou a jen moje paže se ještě dotáčejí do proudem určeného půlkruhu. Najednou mi voda přijde jiná. A proud... se také změnil. Vibruje najednou jinak. Vodou proniká tlumený *zvuk*.

Něco... *někdo* je v jezeře se mnou.

Rozhlížím se kolem sebe a natahuju krk, abych viděla i nad sebe. A už je vidím. Skotačící plavci. Žádný jiný popis se na ně tak nehodí. Jejich mladá těla se kroutí a vrtí ve vodě.

Napočítala jsem je čtyři. I když se jeden z nich zrovna potopí, nedívají se mým směrem. Počáteční panika mě opouští, a tak se zbavuju i potřeby utéct. I když se nakrásně dívali na mě, stejně by sem přes závoj kalné vody nedohlédli. Na rozdíl ode mě. Já vidím stejně dobře ve vodě jako na zemi.

Moje splašené srdce se pomalu uklidňuje. Rozhodnu se tiše čekat a doufat, že tu nebudou dlouho. Nechci mámě vysvětlovat, kde jsem zůstala vězet. Pravdu jí říct rozhodně nemůžu. Skončilo by to výkladem, který by uzavřela slovy: „Já ti to říkala.“

Vyhodnocuju skupinku ve vodě. Dvě holky v bikinách vypadají jako z časopisu. Jedna z nich se většinu času jen lepí na jednoho z kluků a obtáčí se stehny kolem jeho hubenějších nohou. Zdá se, že mu to nevádí. Rukou zkoumá její křivky.

Vytahují se z vody na dřevěnou bójku a potom zase skáčou do jezírka. Tohle se několikrát opakuje. Když plavou zpátky, divoce kopou nohama, a jakmile se dostanou ven z vody na plošinku, mizí mi z dohledu.

Prvních pár minut je to docela zajímavé. Pohled do jiného světa. *Lidi*. Jeden z těch kluků vypadá, že je ve vodě jako doma. Plave jako vydra a štíhlým svalnatým tělem brázdí vodu jako dobře naolejovaný stroj.

Sleduju, jak mu při plavání proud odhrnuje vlasy z obličejce a odhaluje tak ostré linie jeho tváře a hluboko posazené oči, které se ani neobtěžuje ve vodě zavírat. Pohledem provázím jeho plynulé pohyby, práci jeho svalů... a vytvarovaný hrudník, který by mohl směle konkurovat drakijským chlapcům. Uvědomuju si, že na něho takhle zírám už několik minut.

Tamru, sestru Jacindy, vždycky fascinoval svět vně kmene. Lidský svět. Já se o to ale nikdy nezajímala. Byla jsem pyšná, že patřím k druhu, který tu byl dřív než člověk. Hrdá, že žiju v kmene a můžu plavat pod vodou, jak dlouho chci. Umím létat a moje nejlepší kamarádka chrlí oheň. Chápu, že můj život a můj

svět jsou výjimečné. Nikdy jsem po ničem jiném netoužila.

A už vůbec ne po kontaktu s lidmi. Jediná věc, která mě tam venku zajímá, je zaplavat si v oceánu. Jen jedno jediné léto. To je všechno. To je můj sen.

Přes to všechno nemůžu od toho kluka odtrhnout oči. Skáče do vody čistě a plavně. Kéž bych tak viděla, co dělá nahoře na plošině, nebo ho mohla sledovat v letu, těsně než se dotkne hladiny.

Pak mi dojde, že oni jen tak neskáčou. Metají odvážná salta a odrážejí se z plošinky tak, aby se potopili co nehlouběji. Je nad slunce jasné, že sem chodí často a vetřelec jsem já.

Za chvíli se jedna z holek uvelebí na trubce nesoucí dřevěnou platformu. Pozoruju, jak líně houpá nohama, zatímco ostatní pokračují v potápění.

Nadechnu se a zase vydechnu a ze rtů mi prýští voda. S mrkáním přihlížím jejich kouskům a ptám se sama sebe, jak dlouho ještě budu muset čekat, než konečně odejdou.

Hubenější kluk se snaží potopit toho druhého, ale vůbec se mu to nevede. Místo toho pod vodou skončí on sám. Všimnu si vyrýsovaných svalů toho druhého, když posílá kamaráda pod hladinu. Visím mezi rákosím a nohama tak tak nahmatám dno. Nejradši bych k nim připlula blíž, ale netroufám si.

Pokud se ohlédneme do minulosti, zvědavost už zabila nejednu drakii. Když nějaká zmizí, většinou se to přičítá člověku – lovcí. Stačí mi tohle vědět, aby mě přešla chuť se k nim přiblížit.

Přesto toho kluka ze své skrýše nepřestávám sledovat, obdivovat jeho tělo, pevné svaly a ohebné šlachy. Aspoň budu mít co vyprávět kamarádkám, až se vrátím domů. Jacinda z toho bude mít legraci, protože to je většinou ona, kdo mě zatahuje do různých dobrodružství. A taky do průšvihů. Jsem na sebe skoro hrdá, že jsem se taky jednou dostala do ošidné situace úplně sama. *Skoro hrdá.*

Samozřejmě že mi bude líp, pokud tu situaci přežiju bez úhony. Teprve potom se té vzpomínce budu moct zasmát. Zatím ale ne.

Hlavně když se teď objekt mého obdivu potápí hlouběji a jeho štíhlé tělo sviští vodou jako střela přímo ke mně. Srdce se mi div nezastaví v hrudi. Sestupuje stále níž a nevypadá to, že by se chtěl hned tak vracet na hladinu, aby se nadechl.

Uvnitř mě se neklidně vrtí drakie. Tvář se mi stahuje, kosti rýsují a pod zádonými svaly se přelévá proud energie. Pod kůží mi raší křídla, jako by chtěla rychle spatřit světlo světa.

Snažím se nehýbat, jako bych mohla potlačit, kým jsem. Jako by i sebemenší pohyb mohl upoutat jeho

pozornost. Pohledem sklouznu na paže vznášející se ve vodě přede mnou a zrakem si potvrzuju to, co už dávno cítím, co už *vím*. Začínám se měnit úplně. Měňavá modř mé kůže teď bezpochyby prosvěcuje i kalnou vodu a rákosí jako světelný signál.

Žábry se mi rozvlnily rychleji. Zádové svaly se mi teď roztahují, až jsou napjaté jako struny. Už cítím, jak se mi klubou křídla. Skloním hlavu a snažím se to potlačit. Vlastně zkouším bojovat s vlastním strachem. Jen ten mi znemožňuje udržet si lidskou podobu. Je to instinkt vepsaný hluboko v naší DNA, ochranný mechanismus našeho druhu. Když jsme lapeni, člověk vidí jen drakii. Zvíře. V jejich očích pouhého živočicha. Nikdy se nedozvědí, jak jsme vyvinutí, ani to, že to zvíře může být holka, kterou potkali včera v supermarketu.

Takže se snažím nehýbat v naději, že se ten kluk neotočí a neuvidí záblesk mé modré kůže.

Mé žábry teď prohánějí vodu tělem ještě rychleji. Je to můj způsob, jak se nadechnout a zkusit se uklidnit. Nesmím panikařit, to by jen spustilo růst křídel. Byla bych ztracená.

Nemůže zůstat dlouho pod hladinou. A určitě se nedostane tak hluboko, aby mě zahlédl. Jednou se bude muset nadechnout.

Zaostřím na něho a důkladně si ho prohlížím. Tmavé

vlasy mu povlávají kolem hlavy, když klesá do hloubky. I přes bubliny stoupající z jeho úst vidím jeho tvář. *Nádherná*. Tak by ho asi popsala lidská holka. Hezky řezané rysy. Hranatá brada a nos jako rovná čepel nad širokými ústy. Obočí má husté, dva černé tahy nad očima, jejichž barvu ve vodě nerozeznám. Vypadají prostě tmavé a hluboké jako dvě nezměrné bezedné jeskyně.

Konečně přestane klesat a vymrští se k hladině. Jak pomalu mizí můj strach, zmenšuje se i tlak na lopatkách. Riskuju pohyb a jako had proklouznu až k hranici rákosového porostu, odkud sleduju jeho svalnaté nohy, které ještě několikrát kopnou do vody a potom zmizí nad hladinou. Čekám. Do žáber vtáhnou dlouhý pruh vody, který mi plní všechna dutá místa. Doufám, že tu nebudu muset trčet celé dopoledne.

Ta holka, která se taky potápí, prořízne hladinu. Padá rychle, ale tentokrát je něco jinak. Její tělo je ochablé a paže bez života.

Není při sobě.

Očima přelétnu od dívky v bezvědomí k jejím třem kamarádům. Holka na trubce se ještě nechává unášet vodou a nohama kmitá ve vodě.

Dávej pozor! Topí se ti kamarádka!

Jeden z kluků se zase ponoří. Je to ten hubenější, ne

ten, na kterého jsem tak dlouho zírala. Ani on si ale topící se kamarádky nevšimne. Líně plavě zpět k plošině. Ještě si nikdo neuvědomil, že se nevynořila.

Snažím se je silou myšlenky přimět, aby ji začali hledat, aby ji našli, než se potopí příliš hluboko, a vytáhli ji.

Shora se ozve výkřik tak hlasitý a zoufalý, že pronikne i vodou. Najednou se všechno děje v šíleném tempu. Šplouchání. Křik. Plavou jako o život a máchají rukama v širokých kruzích. Potápějí se a pohybují se pod hladinou v bludných kružnicích, aby pročesali co největší prostor.

Ale je pozdě. Už je moc hluboko pod nimi. Tak hluboko se oni neponoří. Jenom jeden z těch kluků se tomu aspoň přibližuje. Potápí se do čtyř metrů, z nosu mu tryskají bublinky a z vlasů má kolem hlavy divoké mračno. Jeho ruka slepě hmatne jen kousek nad její hlavu. Je tak blízko, ale nestačí to.

Nakonec se musí plavat nadechnout. Úzkostně se za ním dívám. Divoce kope nohama. Nervózně se koušu do spodního rtu. Jak dlouho tam už asi je?

Moc dluho, našeptává mi vnitřní hlas.

Nemůžu ji nechat se utopit. Všechno ve mně se svírá a kroučí náhlým přesvědčením.

Vím, že existují zásady a pravidla, kterými se náš druh řídí, ale prostě nemůžu sedět nehnutě ve své

skrýši a pozorovat, jak se mi někdo před očima topí. Ne, když ji můžu zachránit.

S mohutným odrazem plavu k ní. Jak prorážím vodu, nechávám za sebou veškerý strach a s ním mizí i poslední stopy mého drakijského těla. Jednou rukou ji obejmu a s divokým kopáním stoupám k hladině.

Moje hlava vykoukne přesně uprostřed tří kamarádů, kteří ještě nevzdali hledání. Předstírám zalapání po dechu, aby měli pocit, že jsem byla dlouho pod vodou. Donutím žábry zmizet a zapečetím je pevně ve své kůži a s nimi i svou drakijskou tvář.

Držím jí bradu nad vodou a křičím: „Tady! Mám ji!“

Potom už jde všechno rychle. Nikdo si mě nevšímá. Silnější z kluků mi ji vytrhne z náruče a plave s ní ke břehu. Já bych to zvládla rychleji, ale co můžu dělat? Vyrvat mu ji z objetí? To by se mu asi nelíbilo.

Zbývá dva je následují. Já plavu pomalu za nimi a v mezičase se snažím přesvědčit, že je vše v nejlepším pořádku. Všichni jsou příliš vyžděšení na to, aby se vyptávali, kdo jsem a odkud jsem přišla... a především, jak jsem se tu mohla tak znenadání objevit.

Než k nim doplavu, už mám připravenou historku o tom, jak jsem šla kolem a vrhla se do vody. Zatím se ale všichni sklánějí nad bezvládnou dívkou. Střed čela

jí hyzdí ošklivá modřina, která dává tušit, že se musela při potápění uhodit hlavou o bójku.

Černovlasý kluk jí dává dýchání z úst do úst. Ani mě nepřekvapuje, že to dělá zrovna on, protože už od prvního pohledu je silný a schopný. Jeho kamarád zatím v náručí utěšuje druhou vzlykající dívku.

Černovlasý kluk na chvíli přestane a přitiskne ucho k hrudníku bezvládného děvčete. Voda z vlasů mu stéká na její torzo. „Tak dělej, Anno! Dělej!“ Strach v jeho hlasu je skoro hmatatelný. Určitě jsou do sebe zamilovaní.

Musím se sama sebe ptát, jestli by někdo byl taky tak smutný, kdyby mě ztratil. Jasně, naši mě mají rádi, taky kamarádi, Jacinda... ale byl by někdo z nich tak odhodlaný mě udržet na tomhle světě?

S pronikavým zaklením kluk dívku převalí na břicho a několikrát ji silně udeří do zad. Při každé ráně sebou cuknu a zabořím palce bosých nohou do štěrku na břehu. Obrací se mi žaludek. Měla jsem jednat dřív. Neměla jsem nad tím přemýšlet. Život je život. „Anno!“ křičí ta druhá dívka, „prober se!“

Kluk ji zase otočí na záda a začíná znovu s umělým dýcháním. Kamarádům věnuje jen letmý pohled a instrukci: „Troyi, běž pro telefon a zavolej záchranku.“

Troy sebou trhne, jako by dostal pohlavek, opouští plačící děvče a vystřelí jako šipka k nedaleko zaparkovanému pick-upu.

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.